

Novi zvon

**Urednici sta se razblinili v poletni vročini.
In z njima se je razblinil tudi uvodnik.
Vstajenje v septembrski 9. številki revije.
Vljudno vabljeni na spektakel!**

Novi zvon, letnik I, številka 8

Urednici: Ada Černoša, Gaja Jezernik Ovca

Mentor: dr. Tomo Virk

Oblikovanje: Ada Černoša, Gaja Jezernik Ovca

Naklada: ∞

Ljubljana, avgust 2012

KAZALO

Uvodnik	1
Kazalo	2
Sara Remžgar: Prihajajočemu, Smrt telesa v stilu	3
Sara Remžgar: Surovi spomini	5
Sara Remžgar: Uглаšena minljivost	6
Sara Remžgar: Roj, Preživeti	7
Sara Remžgar: Prazni prostori	8
Sara Remžgar: Vrata	9
Sara Remžgar: Izdih, navdih, pridih	10
Gaja Jezernik Ovca: Sovražna posameznost	11
Anja Radaljac: Degradacija neke češpljice 7	14

Sara Remžgar

Prihajajočemu

Prva spomladanska ptica se imenuješ
in vstopaš skozi ozka vrata
v prazne prostore zasutih idej.
Vzhičenje je že davno izgubilo graditelja,
da bi si zidalo grob
na skali brezčasnosti.

Ne veš, kam sonce zahaja.
Kako bi le vedel, da je gladina
nemirna v srcu in tresoča,
da raje zaidem tja, kjer se morju
ni potrebno stikati z zadušljivostjo lažnivega.

Globina danega, tihega peska
riše opoj počitka,
ko sključena vase
dosežem skrajno zadovoljstvo
tam nekje daleč.

Prihajajoč, pazi!
Si ta, ki vstopa na iztrošeno zemljo,
kjer čas prispe v ukrivljenost
peščene ure.
Potrebno bo preplezati tisti vrh
in se spustiti do hranljivih korenin.

Smrt telesa v stilu

in na ta sivi dan, tak kot je danes,
bom umrla.
Ko umrem,
odenite moje telo v barve.

In v čipko in kamen posušenega rdečila.

Na telo, ki je nekoč
prosojno sijalo skozi razbite sanje
in padle ideale,
na telo, v katerem se je pred leti razpenjalo
in krčilo vesolje nedoumljivega,
na brazgotine, ki so krvavele v loku
pod težo kristaliziranih kapelj rose in blata,
na gnoj, ki je kreacija tebe in ki ga
z ognjenim mečem princ ni zmožgel upepeliti,
na tančico, ki je zakrivala svojstvenost,
da ne bi nikdar nehala,
name, ki sem prešla,
položite koralde naivnih nepremišljenosti
in tkanino, ki še diši po letih, nikdar izpetih.

Truplo mi odišavite z znojem vaših dlani,
da slučajno
ne oživi črv, ki bi razjedel
sijaj mandljev, spetih v dve broški,
razbiti in pohojeni in poteptani do onemoglosti.

Truplo sebe želim okušati
v enem dihu,
kjer se od navdiha
nabere pesek ostankov.

Želim umreti v stilu in bleščavi
svobodomiselnih zvarkov.

In želim ostati truplo.

Če je to edino, kar mi preostane
na ta sivi dan, ko bom umrla

Surovi spomini

Ne moreš zbežati,
če dan za dnem,
v intimnosti duha in materije,
gradijo visok slonokoščeni stolp
okoli in nad ostankom
tvojega posušenega telesa.

Prebadajo ti ostarele rane,
neusmiljeni in nikoli utrujeni rablji,
ko jim polzi kaplja
brozge in alkohola
do zabrazgotinjene vdolbine,
kjer je počivalo srce nekoč.

Tekočina,
ki si jo pred časom
zatrli do ranosti materinega mleka,
se utrne ob mraku
in sliši se poznani napev
najlepše borbe preživetja.

In zajočeš brez solz,
brez krika
in značilnega prizora,
brez množice,
ki bi se z vriskanjem in ploskanjem
stoje napajala
ob predstavi užaloščenega psa.

Tako pridejo spomini,
privrejo skozi sežgano jed,
prekipevajočo v megli
opojnega, postanega mleka.

In vendar je surova ta kri.
Surovo jo moram zaužiti
in uživati!
Delci premikajoče se mrtve ptice in ribe
ubijalke,
premešani z jedkim vonjem vsevedne

sline
ne morejo roditi drugega kot nepremičnost

Uglašena minljivost

Sijaj dneva skoraj zabriše
sledi večnega popotnika
do stebra,
pod katerim sem si privoščila
počitek.

Meglica bivanja se zdi,
kot da nikdar ne bi okušala
pekočih kamnov
zavisti, pritiska lažne resnice
in krikov.

Kmalu bo pesek prešel
pod izvirov v vdolbino
in se napojil njene
sladke bridkosti.

Ko pade mrak
bom počakala nanj.
Odpeljal me bo do krvave reke,
oblil bo moje telo
s svojo zamazanostjo
in presegajočimi oblinami.

Pritegnil me bo v svoje rane
in zaprl cvet navidezne toplote.
Minljivost bo zapela
svoj vrisk,
enega izmed najčistejših človeških glasov

in se v silovitem sunku trenutka
pogreznila v pozabo od tega sveta.

Roj

Ob koncu dneva,
se besede zaprejo v svoje škatle brez rešetk
in začnejo prebirati neme odtenke barvnih krogov,
ki so nevede postali poslani v življenja naivnežev.
V enem samem snopu se val svetlobe in insektov
zapodi z močjo Božje jeze v obraz tistih,
ki nosijo očala in pisane srajčice brezpomembnosti.
S trnjem ostrih robov svežine in blaginje se roj
napaja s peščeni naplavinami fizičnih odprtih.

Vem, zakaj ste tukaj, neusmiljenke.
Od daleč, od ladje na morju,
od konjenika na hribu,
pričakovala sem vas.
Pridite, povabim
vas

na kelih iz mete in grenčine, oboje napaja
mojo teraso in se ji posmehuje.
Pridi, skupek insektov.
Pridruži se nam,
kristaliziranim.
Pridi.

Preživeti

Zdaj. Tukaj. Tako.

Otrok moj,
da se dih razlega v nemem kriku
mesečeve noči,
ob vzvalovanju znojnega telesa,
in kar je od njega še ostalo

se skriva v dlaneh

poškropljenih z belino materinega mleka.

Da bi zopet prišel oče
in prijel otroka in luno in poslušne zvezde
v objem, vzpenjajoč se
po zelenih pašnikih dni,
ki se lesketajo iz zore v tunel.

So podobe in minejo
v grozečem kriku nemoči,
s slutnjo razčlovečenja in Božje sodbe.

O mati,
da bi prišel oče s svojim ščitom
iz sanj in jekla.
Da bi izvlekel črička, ki se je ujel
v tančicah svojih polnočnih gostij.
In mu dal zasvetiti
še enkrat, še nekajkrat.

Prazni prostori

Je travnik, je cesta,
sta fant in dekle, objemajoča se v dežju;
so prazni prostori.

V ognju se igrata namišljeni snežinki,
trepečem v rosi pomladi
navideznim iskricam mavrice.

Dahnila bi, a bojim se, da ne ujamem
več tega, kar vate prodira.
Zadržujem dih neiztrohnjenih plodov.

Si ti, si v meni,
je čustev prepolno mravljišče.
So prazni prostori.

V večeru pomladi so v meni,
zvon cerkva, šum ceste, vrisk poletju.
So prazni prostori.

Združujejo me v čaši, zatemnjeni, zastekljeni,
v soju najbolj prosojnih tančic dima,
v viharju najnežnejših noči s tabo.

Koder se nebo razpenja,
dlje grem,
dlje sanje mi v očeh sežejo,
dlje, tja,
tja, kjer so
prazni prostori. So.

-

Ostali so najini prazni prostori
pod nebom neusmiljenih ptic,
ki spuščajo se nad umrlo ničvrednostjo
in goltajo ostanke, kosti
in TEBE!

Vrata

Ob spoznanju življenja plemenske ptice
mi srce zadrhti
in v ustih se naberejo
mehurčki milnice napoja.
Niso mogli vpiti,
kajti zatrli so njihovo seme
prežemajoči dvomi strupenih blebetanj.
Zvok joka in olajšanja
se zaduši zaradi lenih
prstnih odtisov.
Izpovedi srca se potuhnejo
na dno mavričnega tunela,
skozi katerega se prestreči more
žarek toplote.

Stojim pred vrati, potrkam, pozvonim.
Čakam.

Morda me obišče posoda blagoslovljene vode,
ki bo v enem dihu izprala
vse rdeče in zelene barve, vse ostanke školjk in morskih zvezd,

vso ničvredno navlako s peščene plaže
navideznih ...

Izdih, navdih, pridih

In ovenelo je listje to jesen.
Ne le za to, temveč za vse.
Je hlad oledenel srca
vseh, ki jih izžgala je vročica poletja.
In vročica noči.

Okusila sem sadove,
se sladkala z grenkobo ozimnice,
kako lahko je roditi
svežino v globinah najlepših besed.
In najlepših solz.

Pridi, ljubljeni, pridi:
čakam te.
Na pomlad sem umrla čudežne smrti
in se po zakonih narave zbudila.
Dišala sem po prahu.

Gaja Jezernik Ovca

Sovražna posameznost

Sedela sem v samoti. Izbrala sem si sedež ob steni, ki mi je nudil razgled nad celotno kavarno, a me hkrati oddaljeval od vsakršnih družbenih stikov. Niti natakar me ni takoj opazil – kava, ki se je znašla pred menoj na mizi z majhno zamudo, je bila kot nekakšna nagrada za res najboljšo možno odločitev pri izbiri prostora. Skodelico sem prijela v roke in se naslonila nazaj.

Zaklenila sem vhodna vrata, pritrdila še zapah in pustila ključke v ključavnici. Ciklično sem prehodila celotno stanovanje in sproti preverjala, če so okna zaprta, ter zagrinjala zavese. Ko sem ponovno prispela do vrat in videla, da so ključki še vedno tam, sem si oddahnila. Privoščila sem si kozarec vode in ga na dušek izpila.

Prostor je bil precej poln, a še vedno se je dalo razbrati posamezne glasove. Še posebej skupino deklet, ki so sedele pri vhodu. Delovale so mi zelo generično. Balerinke, oprijete kavbojke in barvaste majice brez rokavov; lasje preko ramen, puder, umetni nohti. Njihov predirljiv smeh jim je za kratek čas pridobil avdienco sosednjih miz, a so jo zaradi nepomembne vsebine pogovorov (in nekoliko snobističnih pogledov) kmalu tudi izgubile. Niso ravno spadale v to okolje, a konec koncev je o kakršnikoli pripadnosti dandanes brezpredmetno razpravljati.

Nisem se mogla sprostiti. Bila sem utrujena, kar mi je v enakomernih intervalih potrjevalo trzanje leve noge. Zavlekla sem se na kavč in objela čvrsto dekorativno blazino. Vse bi bilo bolje, če bi lahko zaspala. Vedela sem, da bi pomagalo, če bi prižgala televizijo ali vsaj radio ... Samo sedela sem in poslušala, kako so šumi ulice blago vdirali v stanovanje.

Kljub omamljajoči aromi kave se me je polastila nejevolja. Čutila sem, kako me je okolica vedno bolj motila, zato sem se pogreznila še globlje v stol. Dodatno me je jezilo, da nisem znala zaustaviti tega občutka nezadovoljstva. Do konca sem spila

kavo in natarkarju, ki se je mudil na drugem koncu sobe, pomignila, naj mi prinese še eno, ter mu razločno črkovala, da želim zraven Baileys.

Otrpnila sem, ko sem zaslišala korake na hodniku. Tiho sem si govorila, da se bodo ustavili pri sosednjem stanovanju. Niso se. Odkorakali so naravnost do mojih vrat. Ključi so se začeli premikati, a niso padli ven iz svojega mesta. Zadenjsko in neslišno sem se prestavila v spalnico in obrnila zapah.

Nova, izboljšana pošiljka kofeina je nevtralizirala mojo voljo, zato sem se lahko vrnila k opazovanju. Glasna dekleta so odšla in ostali smo bolj kot ne samo redni gostje. Prizor je bil že skoraj vsakdanji. Zmotil me je le majhen madež na stropu, v kotu na moji desni. Spomnil me je na nek dogodek, že kar nekaj let nazaj (v času, ko še nisem svojih večerov preživljala poenotena s kavarniškimi stoli), ko se je zaradi slabih cevi v zgornjem stanovanju na našem stropu izrisal prav poseben vodni ornament.

Lahko sem slišala, da se je še vedno ukvarjal s ključavnico. Rožljanje je spremljalo vsak njegov poskus. Jezna sem bila nase, da nisem še s čim okrepila vrat, a zdaj nisem želela tvegati niti tega, da bi zapustila spalnico, niti tega, da bi on lahko slišal kakršenkoli zvok iz stanovanja. Seveda je vedel, da sem notri, saj me je izdajalo rožljanje, a vsaj ni vedel *natanko* kje se nahajam.

Zunaj je pričelo deževati in pričela se je vesplošna panika: brskanje po torbica, če se morda v njenih globinah skriva dežnik, iskanje zavetja pod (pre)majhnimi nadstreški, lovljenje taksijev ... Ko sem se ravno potopila v to vzdušje, mi je pogled presekala ogromen moški, ki je stekel mimo okna. Trenutek je bil uničen, zato sem se ponovno predala množici glasov in njihovem obstoju.

Ko sem zaslišala pok vrat, mi je popustil mehur. Nikoli nisem bila strahopetna, a njega sem se bala. Bala sem se njegovih sposobnosti. Z vsakim njegovim korakom sem se še bolj pritiskala v kot. Ko je z dletom odbil ključavnico in vstopil v sobo, so dežne kaplje začele divje tolči po okenski polici. Osredotočila sem se nanje in skušala ignorirati njegovo približevanje. Zvok kovine se je pomešal z dežjem in mojim ihtenjem.

Vsakršno nezadovoljstvo je izginilo in namesto njega se je v meni razlegel prijetno topel občutek, rezultat oplemenitene kave. Nisem se branila občutka domačnosti. Prostor smo zapolnjevali sami samotarji; posamezni, v dvojicah, ali celo majhnih skupinah, prežeti z individualističnostjo in s skoraj da sovražno željo po bližini drugih.

Nihče od nas ni opazil, da se je madež povečal. Bili smo v tako avtomatiziranem stanju, da niti nismo želeli videti nepravilnosti ali odstopanj.

Rdeča kaplja je diskretno padla v mojo kavo.

Anja Radaljac

DEGRADACIJA NEKE ČEŠPLJICE

Od primišljanj do raz-mišljanj (roman v nadaljevanjih)

7.

Sofija je zaključila s predavanji. Sedi v kotu majhnega bara za fakulteto in pije kakav. Brska po svoji torbi, išče mazilo za ustnice. Najde ga, sname mu pokrovček in z njim povleče preko napetih, od mraza drobno napokanih ustnic. Srkne malo kakava, pogleda na uro in nato iz torbice izvleče zeleno beležnico, jo odpre in polista. Njene oči se ujamejo med vrstice, ki jih je napisala zjutraj. Vse, pomisli, prav vse bom morala napisati znova. Zanič je. Mestoma sentimentalno, v središču je ljubezenska stiska, okoli pa ni ničesar, sploh ničesar! Nobene resnične, široko razprosrte, v globine segajoče ideje, ki bi vase zajemala Resnico. Poskuša si zamisliti, kako bi največji misleci sodili o njenem pisanju. Platon bi jo v studu izgnal iz svoje Države, češ da jako kvarno vpliva na ljudstvo in sploh piše literaturo najnižje vrste, razčustvovano in posnemajočo. Aristotel bi bil, morda, nekoliko bolj prizanesljiv, ampak – preskoči v romantiko – Schiller bi me tudi raztrgal, ker moja literatura ni estetsko prav nič vzgojna in Schlegel – jesus, vmes je kar pozabila na Kanta, ampak njegove filozofije sploh ne razume, trudila se je, ampak ne; prav nič! Poskušala je brati njegove tekste, slavne kritike, ampak bile so pretežke zanjo in v studu jih je odložila, upajoč, da nikoli nihče ne bo izvedel o tej njeni sramoti. Zdaj jo skrbi, medtem ko sreba še en požirek toplega napitka in srka v usta še preostale kupčke raztopljene smetane, da v kolikor ne razume Kanta, tudi Schillerja ne more razumeti prav in to, to vsekakor pomeni da – ... Kaj natančno Sofiji pomeni povezava med nerazumevanjem Kanta, ki kar preočitno vodi tudi v nerazumevanje Schillerja, ne bomo najbrž nikoli izvedeli. Ravno kar se je njeni mizi namreč približal nizkorasel, nekoliko čokat, temnolas mlad možki. »Živjo,« je rekel Dragan. Sofija je dvignila pogled in nastavila lice, da jo je Dragan lahko poljubil. »Živjo! Boš prisedel?« Dragan je že brskal po torbi, v kateri je hranil svoj računalnik. »Žal mi je, ljubica, nujno moram nazaj,« je odvrnil medtem, ko je odpiral veliki zunanji predal z zadrigo. Sofija je ponovno srknila požirek kakava. To je storila zato, da bi

Dragan ne ujel tistega hipnega pobliska razočaranja, ki se je ugnezdilo v kotičkih njenih ustnic. »Izvoli, tu so.« Dragan ji je pomolil šopek ključev. »Hvala,« je odvrnila Sofija, medtem, ko je ključke že pospravljala v svojo torbico. »Zdaj torej kar greš?« je še dodala in Dragan se ji je iskreno, opravičujoče nasmehnil. »Res mi je žal. Okoli pol petih popoldan bom doma, velja?« Bežno jo je poljubil, se prerinil mimo skupinice študentov, ki so ravnokar vstopili v bar in izginil v megli zimskega popoldneva.

Sofija potežka ključke v roki. Njegovi niso pripeti na kovinsko srce, v roki ji obleži promocijski obesek znane ameriške pijače. To so ključki, ki vodijo v njuno stanovanje. Svoje je zjutraj pozabila doma, obremenjena s svojimi tankimi liki, in Dragan ji je zdaj prinesel svoje. To je pomenilo, da bo morala biti danes ob pol peti uri popoldan nujno doma, kajti sicer bo on ostal *pred* zaprtimi vrati. Sofija pomisli, da bi mu morda lahko pripravila kosilo, morda lazanjo, ki je že tako dolgo nista jedla, on pa jo ima neznanško rad. Zamišljeno plača za kakav, nato se, s sklonjeno glavo, da bi jo veter čim manj bičal preko lic, poda v hladno zgodnje popoldne.

Sofija prižge luč na hodniku in sleče plašč, ga obesi na majav lesen obešalnik. Nežno pocukne zadrgo na škornjih, jih previdno sezuje, da si ne bi omočila nogavic ali umazala rok, nato pa mokre zimske čevlje položi pod majhen, zeleno prepleskan radiator na katerem so nekoč cvetele zdaj počasi veneče rože. (Barva se že kruši.) Nekje nekaj zaklokota. Sofija se zdrzne. Zadnje čase večkrat pomisli, da se stanovanje počasi prebuja v življenje. V čisto svoje, samostojno življenje. Klokoče, škripa in piska. Sofija si s prsti vse večkrat prestrašeno maši ušesa; to piskanje ... obstaja le v njeni glavi ali pa prihaja iz vodovodne napeljave, radiatorjev, sten, kuhinjskih cevi? Ne, nič. V njenih ušesih popolna tišina. Samo če res zelo natančno prisluhne lahko zasliši pridušeno pljuskanje krvi, ki se ji pretaka po telesu in se spušča po žilah kot po neskončno zavutih, klavstrofobičnih toboganih.

»Nič ni«, si reče zdaj: »samo sosedomi so poplaknili stranišče.« Globoko vdihne. S tal pobere vrečko s hrano in jo odnese v kuhinjo. Tam se ponovno pojavi tenko piskajoče zvonjenje, ki Sofijo v zadnjem času tako skrajno vznemirja, a misel nanj poskuša pregnati tako, da si začne popevati neko staro slovensko popevko. »Pilula za zobobol, pilula za glavobol, pilula za to in to ...« Sofija odpre hladilnik. Vanj bo zložila, kar je prej nakupila. Še vsaj dve uri ji ni treba začeti s pripravljanjem hrane.

»Pilula za boljši tek, pilula za lahko noč, pilula za sto stvari ...« Krompir nekoliko zapolni sicer povsem prazen predal za zelenjavo. Piskanje postane nekoliko glasnejše. Le kaj je to? Nič, gotovo nič. Samo mestni promet. Ali kaj podobnega. Jajca gredo na zgornjo polico, mleko na vrata hladilnika – Sofija se skloni po sir, ko se ji nenadoma zazdi, da ji nekdo stoji za hrbtom in s pogledom drsi preko njenih ramen do bokov. Sunkovito se obrne. Za njo ni nikogar. Piskanje je ponovno nekoliko tiše. »Pilula za živčni zlom, pilula za lepšo polt, pilula za vsakogar ...« Preostalo nakupljeno hrano zloži naloži poleg jajc, na police. Le koruzni hlebček vzame iz njegove rjave papirnate vrečke in ga preloži v plastično posodo s finim pomičnim pokrovom, ki je namenjena prav shranjevanju kruha in peciva.

V kozarec, ki vselej stoji tik ob pomivalnem koritu si nalije hladne vode, nato stopi v spalnico in se preobleče v bombažne hlače in jopico iz stoo odstotno naravne volne. Piskanje ji sledi pri vsakem koraku, pri vsakem gibu. Nemogoče je, da bi ga odmisllila. Zdi se ji, da je v stanovanju nevzdržno hrupno. Petje je ne umiri, zato zdaj molče pograbi svoj prenosni računalnik, dvigne ga s postelje in prenese v dnevno sobo. Tu postane neprijetni piiii nekoliko tišji. Poskuša se kar najbolj udobno namestiti v svoj umazano oranžni naslanjač, prižge računalnik in čaka, da se temnina ekrana prelje v fotografijo, na kateri tičijo znane, že nešteto krat videne ikone.

Pobrska po spletu, mimogrede odpre tudi svojo elektronsko pošto. In nenadoma je tam. Feliksovo pismo. Sofija začuti nenadno ščemenje v nožnih prstih, srce ji preskoči utrip in namesto ti-dam-ti-dam-ti-dam utripne ti-dam-ti-ti-ti-dam. Piskanje potihne, Sofija pa to povsem spregleda.

Sofija, piše Feliks, javljam se ti iz domače dnevne sobe. Sem čisto sam (sam z vrečami krompirja in čebule v kleti, ki sem jih kupil za ozimnico, ko si še bila moja culica ...), pišem pesmi in kadim kot brez pameti. Prejle sem si pripravil sendvič s kislimi kumarami in margarino, Sofijo zvije v trebuhu, zdaj pa mi nenadoma ni več do tega prigrizka. Oprosti Sofija, če sem preveč oseben, če posegam v tvoj intimni prostor, če tako rekoč, brišem meje med nama, tiste nevidne meje, Sofija, saj veš – pri bogu, to, kar imam napisati zdaj nima z mojim opravičevanjem prav nič opraviti, vendar: ali ne tudi ti naravnost preziraš živih mej? (Žive meje slovenceljskih domov, ki si jih preletela vrteča se v zraku kot v majhnem balončku plešoča, v trojno pirueto zavita ...) Kje sem ostal Sofija? Pri opravičilu, kajne? Torej, oprosti mi, moram ti zaupati; danes je

neskončno temen, neprijeten dan. Veseli me le misel na to, kako ti brišem malo topljenega sira z kotička ustnic. Je predrzno, če ti to priznam, Sofija? Zahvaljujem se ti za lep večer, ki sem ga preživel v tvoji družbi. Pošiljam ti pesem, katere verza sem ti že zapisal zgoraj, ne dvomi;, opazila boš nemudoma. Zelo bi me osrečila, če bi mi tudi ti poslala kaj svojega.

Zataknen pod stare časopise, (samo previdno kukajoč skrajno zgornji levi del mojih očal štrli na plano)
vekajoč, da se papir nad mano spreminja v čežanasto črno-belo-sivo kašo
sem čisto sam, sam z vrečami krompirja in čebule v kleti, ki sem jih kupil za ozimnico,
ko si še bila moja culica.

Vem da danes ne boš prišla
zato me nič ne moti, da sem neviden in zataknen in da bo tisti krompir zgnil (iz njega
bi bil odličen pire in tista čebula bi tako prijetno poljubljala svinjske zrezke!)

Ti si že rekla svoj ne
in jaz zdaj stresam konfete v deževno nebo, da padajo name premočeni in imam
poročno noč sam s seboj, predrzno oblečen v čipke, ki si jih ti nosila.

Zatikam se in živim stereotipe,
preklapljam kanale in preklinjam tistega, ki je rekeldajetoprekršekzarumenkarton.
Sram me je in jaro gosposko pljuvam vse malomeščansko in tipično. Tipično.
Slišim tvoj smeh, ko z mesarskim nožem v levi in vulgarno sekuro v desni sekam žive
meje. Žive meje slovenskih domov, ki si jih preletela vrteča se v zraku kot v
majhnem balončku plešoča, v trojno pirueto zavita.

In zdaj lep, Sofija kar se da lep pozdrav,

Feliks.

Sofija prebere pismo. Nato ga prebere ponovno in še enkrat in še dvakrat. Piskanje se ponovno pojavi, hkrati s tem ji srce ponovno preskakuje. Ti-dam-ti-ti-ti-dam-ti-dam-ti-ti-ti-dam-ti-dam-ti-ti-ti-dam. Pesem jo navdušuje. Vsakokrat, ko prebere del o

njegovi malici – sendvičih z margarino in kislimi kumarami – jo zaboli med popkom in žličko.

Zdi se ji, da Feliks stoji ob oknu, če bi vzdignila pogled, bi ga lahko videla, kako z zanimanjem strmi v njeno ne preveč ugledno lončnico. Ob tem sliši tudi zvonjenje, ki ga prepozna kot klic domofona in njene roke postanejo potne. *Ko si še bila moja culica.* Sofija se zbere. Misel na ponovno hiperventilacijo jo straši, zato se močno trudi, da bi dihala enakomerno in umirjeno. Dvigne pogled, objame z njim cvetlico na okenski polici ter zavesice, obešene na karniso nad oknom. Tam ni nikogar, domofon molči. Sofijini prsti zdrsnejo preko tipkovnice in v okence za odgovor zapiše *Feliks!*

Feliks!

Tvojega pisma sem se zelo razveselila.

Strmi v ekran, sprašuje se, ali je prav, če napiše 'pisma'. Bi morda morala dodati pridevnik 'elektronskega'? Morda 'maila' ali celo 'mejla'? Pa uradniški ton, v katerem je začela! Primeren, spodoben, a tog, ona pa noče biti toga. Noče biti, si prizna, uradna.

Feliks!

Jaz pravim da! Današnji dan je temen in neprijeten.

Kakav. Komercialen obesek za ključke in mimobežnost. Sestavine za lazanjo, razprostrte po policah v hladilniku in ta živce parajoči piiiii. Pikajoči občutek med rebri in popkom, prerezano vezjo. Dva mlada moška, sivo in rjavo oko.

Najrajši bi se skrila, kot praviš v pesmi, pod časopise in za danes postala nevidna. Oprosti tudi ti meni, preziram žive meje. Pesem me navdušuje, berem jo znova in znova. Leteča ženska mi ne gre iz glave, zdaj jadra, zdaj se suče.

Ponovno prebere kar je napisala. Izbriše zadnji stavek.

Sploh ne veš, kako je č-u-d-o-v-i-t-o-!, da si želiš brati, kar pišem. Nikoli še ni nihče izrazil želje, da bi bral moje 'pisarije'. Malce me je sram, niso tako dobre, kot tvoja pesem, vendar ti vseeno pošiljam nekaj strani besedila, ki sem ga začela pisati po najini mali večerji.

Branje, preverjanje napisanega. Pisarije. Beseda ji ne odgovarja. Pomisli na 'umotvore', 'besedila', 'tekste', 'zapis', celo 'otročičke' in se odloči, da bo ostala s 'pisarijami'. Skromnimi, ponižnimi in prinižanimi.

Veselim se tvojega mnenja in hkrati kar malo, (če mi je dovoljeno biti sentimentalna), trepetam pred njim!

Z lepimi pozdravi,

Sofija

Ozre se k tistemu delu pisma, ki ji je še posebej povzročilo aritmično bitje srca. In tudi posebej močan zbudljaj. *Veseli me le misel na to, kako ti brišem malo topljenega sira z koticke ustnic. Je predrzno, če ti to priznam, Sofija? »Ne, tega ne bom omenjala. Pretvarjala se bom, da ni bilo zapisano in ne prebrano. Nekaj vendar moram ... «*

P.S.: Danes mi nihče ne briše umazanih koticke ustnic.

Izbriše stavek, ki ga je pravkar zapisala.

P.S.: Predrzo je.

Izbris.

P.S.: Drzno je.

Drzno. Sofija doda priponko in odpošlje, nato zapre prenosnik in se odpravi v kuhinjo. Nekoliko prej bo pripravila omako za lazanjo in tudi palačinke, s katerimi jo že skorajda tradicionalno pripravlja, lahko speče, ob štirih popoldan bo vse le še zložila v pekač ter dala peč. Ko bo prišel, bo kosilo na mizi.

Piskanje je, začuda, potihnilo.

